Εκτός από το συναίσθημα, υπάρχει και ο Ιμπεριαλισμός (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Ιούνη του 2014 στην ηλεκτρονική σελίδα της Αγκάρρας.

Περιεχόμενο

11 Ιούνη, 2014

Εκτός από το συναίσθημα, υπάρχει και ο Ιμπεριαλισμός

Βλέποντας το νέο βίντεο του Μιχάλη Μιχαήλ του άστρα στις ιστορικές διαδρομές με θέμα τα γεγονότα της Άσσιας κατά την Τουρκική εισβολή, και έχοντας στο νου ακόμη τις συζητήσεις για το νέο «έργο» του Μακάριου Δρουσιώτη, ήρθαν ξανά ερωτήματα και προβληματισμοί με θέμα το Κυπριακό. Πρόσφατα, η Αγκάρρα αλλά και άλλοι σύντροφοι εξέφρασαν τον προβληματισμό τους προς τα συμπεράσματα που εξήγαγε ο συγκεκριμένος συγγραφέας, με την φιλελεύθερη παράταξη αμέσως να υιοθετεί στάση αμυντική και να μιλάει για «αριστερό φανατισμό», ταλιμπάν, συντηρητική αριστερά. Ο λόγος φυσικά ήταν διότι τα σχόλια είχαν επικριτικό χαρακτήρα, διότι η μέχρι στιγμής βιβλιογραφία και τα ντοκουμέντα για την περίοδο της εισβολής αλλά και οι επιζώντες της εποχής εκείνης δείχνουν άμεσο εμπλεκόμενο τους τωρινούς ενδιαφερόμενους για λύση του Κυπριακού (CIA, ΝΑΤΟ),χωρίς καν να μιλήσουμε για το μακρύτερο ιστορικό πλαίσιο. Βέβαια, διάφοροι αριστεροί μαζί με τους φιλελεύθερους και μαζί με την επίθεση του κεφαλαίου που υποστηρίζουν, φαίνεται πως θεωρούν σωστό να κάνουν σε όσους σκέφτονται ταξικά μια ολομέτωπη επίθεση για όλα τα θέματα.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι μιλούν συνέχεια για συντηρητισμό και προοδευτισμό (ποιον προσπαθούν να πείσουν δεν ξέρω), όπως δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ακόμη και όταν τους παρατέθηκαν κομμάτια από το βιβλίο (το πρώτο κεφάλαιο και ο πρόλογος είναι διαθέσιμα στο διαδίκτυο) και φυσικά λεγόμενα του ίδιου του συγγραφέα από την συνέντευξη του, συνεχίζουν να μιλούν για κυνήγι μαγισσών. Συντηρητισμός είναι με βάση τα λεγόμενά τους, το συμπέρασμα που βγήκε μέσα από τόσες μαρτυρίες/ντοκουμέντα τα οποία (θέλουν να πιστεύουν πως) ανατρέπονται προοδευτικά με λογικά άλματα σε μια μελέτη παραγγελία. Πέραν από κωμική μια τέτοια υπόθεση αν μη τι άλλο υποδεικνύει ότι κοροϊδεύουν ακόμη και τους εαυτούς τους.

Όσον αφορά την “κόντρα” που ξεκίνησε με βάση το νέο μυθιστόρημα του Μακάριου Δρουσιώτη, είναι πραγματικά λυπηρό να βλέπουμε την κατάντια όχι μόνο των υποτίθεται φιλελεύθερων που επιζητούν λύση, αλλά ακόμη και αριστεριζόντων συνοδοιπόρων τους, που νομίζουν πως ζουν ακόμη το 2004. Οι μεν έχουν δείξει ότι στηρίζοντας την γενικότερη οικονομική πολιτική της αστικής τάξης, είναι διατεθειμένοι να το πάνε μέχρι το τέλος. Άρα είναι απολύτως λογικό πως θα στηρίξουν και τις επιλογές της αστικής τάξης στην εξωτερική πολιτική, με ότι αυτό συνεπάγεται.

Είναι επίσης πραγματικά καταθλιπτικό αλλά καθόλου απρόβλεπτο να βλέπουμε αριστερίζοντες να ακολουθούν την λογική των φιλελευθέρων, με στόχο την υποτίθεται την διαφύλαξη της

«επανενωτικής» παράταξης. Με την προσμονή τους σε μια λύση και ας είναι προς όφελος του κεφαλαίου, έχουν ουσιαστικά θεωρητικοποιήσει τον συμβιβασμό τους, είτε από άγνοια, είτε λόγω υποκρισίας ή ακόμη και κούρασης (το «πόσα χρόνια, ας λυθεί όπως να ναι» σας θυμίζει κάτι;). Πως αλλιώς θα πούμε στο λαό να συναινέσει σε λύση ιμπεριαλιστική; Μα πολύ εύκολα, θα ξαναγράψουμε την ιστορία και θα πούμε ότι ήταν όλοι Ιμπεριαλιστές και ότι όλοι είχαν αλλότρια συμφέροντα. Έτσι εξισώνονται οι θύτες με τα θύματα, μια μέθοδος πολύ πετυχημένη στην Ευρώπη του αντικομουνισμού που ξεθάψε την ακροδεξιά.

Οι φιλελεύθεροι, ανήμποροι να δουν πέρα απ' την μύτη τους, να κρατήσουν έστω τα προσχήματα για λίγο ακόμα, έχουν ουσιαστικά κάψει το χαρτί της όποιας «προοδευτικότητας» που έχουν βάλει μπροστά από το μέτωπο τους γρηγορότερα απ' ότι θα πίστευε κανείς. Διότι όσο λάστιχο και αν έχει γίνει ο όρος, δεν αρκεί για να χωρέσουν μέσα πλέον. Έχουν περάσει από τον σούπερ αντι-εθνικισμό στον ιστορικό αναθεωρητισμό υιοθετώντας την ακροδεξιά άποψη σε χρόνο ρεκόρ, μάλιστα προβάλλοντας αυτή τους την στάση και σαν διαλλακτικότητα στα «στοιχεία». Σύντομα, δεν αποκλείεται να τους δούμε και αυτούς σε μνημόσυνα πραξικοπηματιών διότι και αυτοί «παιδιά παραστρατημένα ήταν». Δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητη μάλιστα η πρόσφατη (ευρωβουλευτική) δήλωση δια της εκπροσώπου τους, ότι οι επίσημες εμφανίσεις στελεχών του ΔΗΣΥ σε μνημόσυνα πραξικοπηματιών και δη του μεγαλύτερου φασίστα της σύγχρονης ιστορίας της Κύπρου Γρίβα, είναι απλά «προσωπικές απόψεις που σέβεται». Αναμένω με ανυπομονησία να δω τι θα γίνει όταν όλοι «ξεκοκκαλίσουν» το βιβλίο.

Πίσω στο καινούργιο επεισόδιο των Ιστορικών Διαδρομών, τα διηγήματα των καλεσμένων του Μιχάλη του Μιχαήλ μπορούν να μεταφέρουν πολύ έντονα συναισθήματα αλλά είχαν και πολύ σημαντικές παρατηρήσεις. Ιστορίες με προδοσίες όλων αυτών που το έπαιζαν μπροστάρηδες ηγέτες. Ιστορίες με Τ/Κ που προστάτεψαν Ε/Κ, μέσα στην δίνη του πολέμου. Ιστορίες και με κτηνώδεις δολοφονίες και βιασμούς αλλά και αναζητήσεις ονομαστικά Ε/Κ που προηγουμένως βίασαν, σκότωσαν, έκαμψαν σπίτια Τ/Κ. Κράτησα ένα συγκεκριμένο αίτημα όμως: την ανάγκη καταγραφής των εγκλημάτων εκατέρωθεν αλλά και των πραξικοπηματιών. Τολμούν κάποιοι να κάνουν καταγραφή των Εοκαβητατζήδων και των εγκλημάτων τους; Ας γίνει επιτέλους τουλάχιστον αυτό, διότι σε λίγο μας βλέπω να λένε κάποιοι για ηγεμονία της αριστεράς και να πάθουμε όπως έπαθαν στην Ελλάδα που επιχειρείται να γίνει αθώωση των ταγματασφαλιτών του Δευτέρου Παγκοσμίου. Εάν μας ενδιαφέρει η ιστορική πραγματικότητα αυτό είναι το πρώτο πράγμα που πρέπει να γίνει.

Από την συγκεκριμένη εκπομπή όμως κατάλαβα ακόμη ένα πράμα, ίσως για πολλοστή φορά. Ότι το συναίσθημα εξουσιάζει στις αναγνώσεις και τις αποφάσεις μας για το Κυπριακό και είναι σχετικά εύκολος δρόμος ο συμβιβασμός με το κεφάλαιο την στιγμή της άγριας τους επίθεσης με σκοπό την λύση, εάν μπορεί να θεωρείται τέτοια. Είναι τέτοιο το συναίσθημα που παρακάμπτεται η λογική…40 χρόνια είναι πάρα πολλά. Και αντιλαμβάνομαι ότι για αυτούς που έχουν χάσει συγγενείς και φίλους είναι ακόμη πιο φορτισμένο το κλίμα. Πολλοί εξ αυτών, συμπεριλαμβανομένου και του γραφών, είχαν συγγενείς τους οποίους η ΕΟΚΑ Β προόριζε για θάνατο, όταν τους δώθηκε "χάρη" από τον πρόεδρο των πραξικοπηματιών για να πάνε να πολεμήσουν στην Τουρκική εισβολή. Αλλά ακριβώς αυτός ο πόνος πρέπει να μας δείξει να καταλάβουμε το πραγματικό πρόσωπο των αστών. Και τον κίνδυνο να χάσουμε ακόμη περισσότερα στο μέλλον εάν τους εμπιστευθούμε. Συμβιβασμοί θα γίνουν, η θεωρητικοποίηση των συμβιβασμών όμως και των προσωπικών απογοητεύσεων είναι τρομερά επικίνδυνο σημείο. Οι αστοί δεν θα διστάσουν να βάλουν μπροστά τα εθνικιστικά τους σκυλιά όποτε τα χρειαστούν ξανά (μην ξεχνάμε τι έγινε με της εκλογές και του Τουρκοκύπριους μόλις πρόσφατα).

Δυστυχώς υπάρχουν αριστερά άλλοθι προς τους φιλελεύθερους που με τη σειρά τους δίνουν άλλοθι στους ακροδεξιούς. Το δίλημμα μοιάζει να είναι πολύ απλό για όλους αυτούς: όποιος εκφράζει αντίθεση προς μια λύση που θα είναι ενάντια στα συμφέροντα των εργαζομένων θεωρείται ότι δεν θέλει λύση. Καταλαβαίνω αυτούς που κουράστηκαν, αυτούς που σκέφτονται με το συναίσθημα, αυτούς που δεν μπορούν να αντιληφθούν το ευρύτερο διακύβευμα. Είναι τουλάχιστον κακόβουλο να

υπονοείται όμως ότι η ταξική προσέγγιση στο θέμα του Κυπριακού θεοποιεί αστούς πολιτικούς (τη Μακαριακή πλευρά). Και αυτό το λεν αυτοί που έχουν προσκυνήσει τον Κληρίδη σαν μεγάλο ηγέτη. Είναι πραγματικά αστείο και προσβλητικό να συγκρίνεται η ταξική προσέγγιση με εθνικιστές που επικαλούνται τον Τσε Γκεβάρα.

Το θεωρητικό εργαλείο του ιμπεριαλισμού έχει γίνει σμπαράλια. Ο καλύτερος τρόπος να ακυρωθεί μια ανάγνωση του Κυπριακού προβλήματος μέσα σε αυτό το πλαίσιο φαίνεται πως είναι να το επικαλείσαι λανθασμένα. Με τέτοιους φίλους οι εχθροί δεν χρειάζεται να κάνουν πραγματικά τίποτε. Επόμενη κίνηση είναι να θεωρείται εθνικιστής οποιοσδήποτε θεωρεί οτι υπάρχουν και κάποιες «κόκκινες γραμμές», δηλαδή να μην συναινέσουμε σε λύση των δήμιων μας (CIA, NATO). Το δε επιχείρημα ότι Ιμπεριαλισμός θα υπάρχει έτσι κι αλλιώς είναι κοντόφθαλμο και δείχνει αδυναμία αντίστασης.

Δεν είναι επί της ιστορικής ουσίας εάν ο Δρουσιώτης ή ο κάθε Δρουσιώτης εμφανίζεται κάθε λίγα χρόνια με ένα βιβλίο και μας λέει ότι θα αλλάξει το τι πιστεύαμε μέχρι στιγμής. Το πρόβλημα έγκειται στην πραγματικά προσβλητική στάση των αστών να συμπεριφέρονται και δημιουργούν «ιστορία» κατά το δοκούν σύμφωνα με την εξωτερική πολιτική που προτίθενται να ακολουθήσουν. Είναι αστείο για παράδειγμα να θεωρούνται φανατικοί κάποιοι οι οποίοι δεν πείθονται με το επιχείρημα, «οι Σοβιετικοί υποστήριξαν την εισβολή γιατί είχαν να κερδίσουν από την κόντρα Τουρκίας-Ελλάδας»: σαν να λέμε δηλαδή η αριστερά κερδίζει από τις κρίσεις του καπιταλισμού για αυτό της συμφέρει να γίνονται οι οικονομικές κρίσεις (μη γελάτε αυτό έγινε σε άρθρο της καθημερινής πέρυσι). Και αυτό τον ιστορικό αναθεωρητισμό τον κάνουν θέλοντας όλους τους υπόλοιπους να το λάβουν στα σοβαρά «χωρίς προκαταλήψεις». Σαν να γίνεται η συζήτηση σε κάποιο ουδέτερο έδαφος και όλοι θα βάλουμε επιχειρήματα κάτω, έχοντας την άνεση να αποσυρθούμε στο αρχοντικό μας εάν δεν περάσει το δικό μας. Αλλά αυτές τις πολιτικές εμείς τις πληρώνουμε και θα συνεχίσουμε να τις πληρώνουμε με αίμα. Μακάρι να μπορούσαμε, αλλά εμείς ήμαστε προϊόν της παρακμής του συστήματός τους και ταυτόχρονα η λύση του. Δεν θέλουμε να κάψουμε τέτοια βιβλία, αντιθέτως θέλουμε να τα φυλάξουμε, να τα διαβάσουμε καλά και να τα βάλουμε κάπου να φαίνονται για να θυμόμαστε πως συμπεριφέρονται οι αστοί και οι αυλικοί τους.

Θέλουμε δεν θέλουμε, εκτός από το συναίσθημα, υπάρχει και ο ιμπεριαλισμός και όσοι είτε δεν αντιλαμβάνονται είτε αρέσκονται στο να παίζουν διπλό παιχνίδι, σύντομα θα πρέπει να διαχωρίσουν τη γραμμή τους. Είναι τόσο απλό.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Αγκάρρα (Ομάδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, Δεκαετία 2010-2019, 2014, Απροσδιόριστη Τοποθεσία, Κυπριακό Πρόβλημα

From:
https://movementsarchive.org/ - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:agkarra:emotion

Last update: **2020/07/14 16:18**